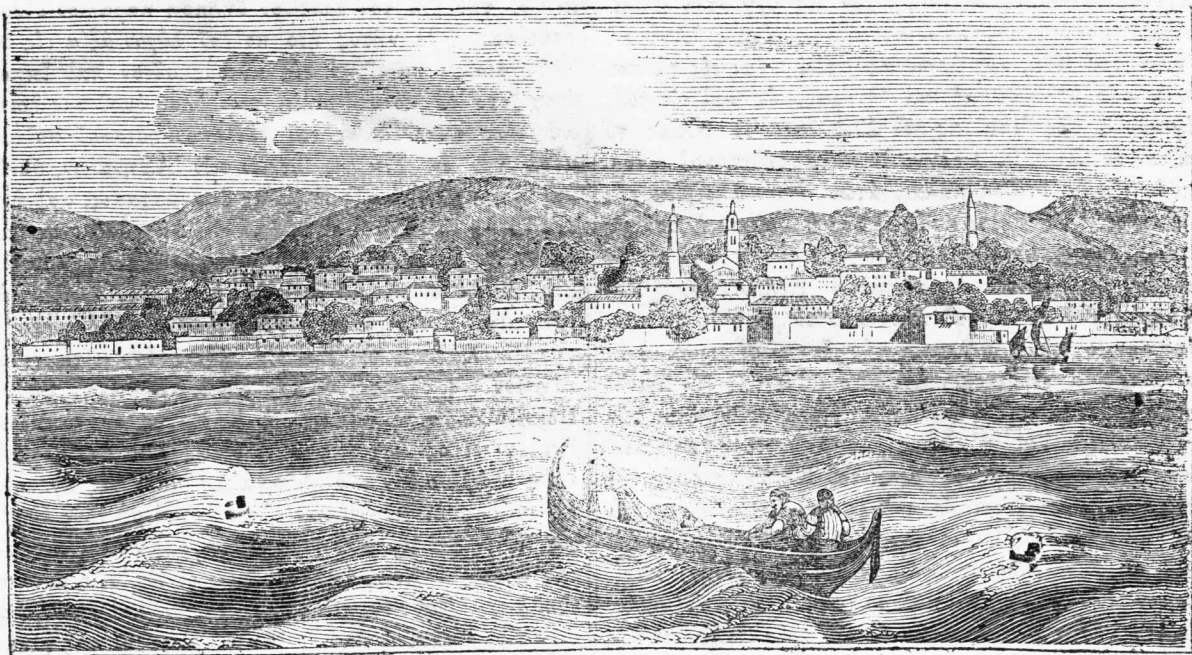




Θεωρία τῆς Χαλκίδος ἐκ τῆς Θαλάσσης.

γότητα· ἐπὶ δὲ τῶν αὐτοκρατόρων καὶ ὁ Πausanίας καὶ ὁ Δίων μᾶς βεβαιοῦσιν ὅτι κάκιστα εἶχεν.

Εἰς τὸν διαμελισμὸν τῆς ἀνατολικῆς αὐτοκρατορίας τὸν ὑπὸ τῶν Λατίνων ἢ Φράγκων, ἡ Εὐβοία ἐπεσεν εἰς τοὺς Βενετούς, οἵτινες βαρβαρικῶς ἐκάλεσαν αὐτὴν Νεγροπόντε, ἐκ τοῦ Ἑγριπος (διεφθαρμένου ἀπὸ τὸ Εὐριπος) καὶ τοῦ Πόντε (γέφυρα) κατὰ διαφθορὰν σχηματίσαντες τὴν λέξιν. Ἀπὸ τοὺς Βενετούς ἐπῆραν τὴν νῆσον οἱ Τοῦρκοι τὸ 1470, κυριεύσαντες τὴν πρωτεύουσαν Χαλκίδα, καὶ σφάζαντες ὅλους τοὺς κατοίκους. Τὸ 1688 ὁ Βενετὸς Δοῦξ καὶ ὁ στρατηγὸς Μοροσίνης ἀπέκλεισαν αὐτὴν, ἀλλὰ μετὰ φοινικὴν πολεορκίαν ἠναγκάσθησαν νὰ μετεμβῶσιν ἄπρακτοι εἰς τὰ πλοία, μεγάλως ζημιωθέντες.

Η ΚΑΣΤΑΝΙΑ ΤΗΣ ΑΙΤΝΗΣ.

ΕΝ ἀπὸ τὰ πλείον περιβόητα εἰς τὸν κόσμον δένδρα εἶναι ἡ μεγάλη Καστανία τῆς Αἴτνης, ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων καλουμένη ἡ Καστανία τῶν ἑκατὸν ἱππων, διὰ τὸ ἀκόλουθον συμβεβηκὸς, τὸ ὁποῖον κατὰ παράδοσιν διηγοῦνται μεταξύ των. Ἰωάννα, ἡ τῆς Ἀραγωνίας βασίλισσα, ταξειδεύουσα ἐκ τῆς Ἰσπανίας εἰς τὴν Νεάπολιν, ἀπέβη εἰς τὴν Σικελίαν μὲ σκοπὸν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ὄρος Αἴτην· ἀνεμοζάλης δ' ἐπελθούσης, αὕτῃ καὶ οἱ ἑκατὸν ὀπαδοὶ τῆς ἐφιπποῖ ἐσκεπάσθησαν ἐντὸς εἰς τὸν παμμεγέθη κορμὸν τοῦ περιωνύμου τούτου δένδρου. Φαίνεται δὲ ὅτι σύγκειται ἀπὸ πέντε μεγάλα καὶ δύο μικρότερα δένδρα· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ φλοιαὶ καὶ οἱ κλάδοι εὐρίσκονται ὅλοι ἐξωθεν, συμπεραίνεται ὅτι ἔνα μόνον κορμὸν συνίστων καταρχὰς ταῦτα πάντα. Ὁ μεγαλύτερος κορμὸς ἔχει τριάκοντα ὀκτὼ ποτεῖναια. καὶ οἱ πέντε ὁμαῖ ὀλίγον ὑπεράνω τῆς

γῆς ἔχουσι περιφέρειαν ἑκατὸν ἐξήκοντα τριῶν ποδῶν· φέρει δ' ἀκόμη ἄφθονα φύλλα, καὶ πολλὴν μικρὸν καρπὸν, μολονότι τοῦ κορμοῦ ἡ καρδία εἶναι κατεφθαρμένη, καὶ δρόμος δημόσιος περὰ διὰ μέσου αὐτῆς, ἀρκετὰ εὐρύχωρος ὥστε δύο ἄμαξαι νὰ ἐλαύνωνται κατὰ μέτωπον. Εἰς τὴν μέσην καιλότητα ὑπάρχει καλὴ βῆ, κατασκευασθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῶν συναγόντων καὶ διατηρούντων τὰ κάστανα. Ἡ ἡλικία τοῦ δένδρου ἀναμφιβόλως εἶναι χιλιετηρίδων τινῶν.

ΤΑ ΜΕΤΑΝΟΗΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.

ΥΠΟ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΜΙΟΥ.

Εἰς ἓν ἐκ τῶν τελευταίων φύλλων τῆς Ἐφημερίδος ἡ Ἀθηνᾶ ἀνέγνωμεν περιγραφὴν τῆς οἰκτρᾶς καταστάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις φυλακῶν, αἱ ὁποῖαι, καθ' ὅσον βλέπομεν, δὲν διαφέρουσι πολὺ ἀπὸ τὰς ἄλλων ἐπικρατειῶν. Ἐντεῦθεν ὠρμήθημεν νὰ περιγράψωμεν συνοπτικῶς τὰ ὑπὸ τῶν Ἀγγλαμερικανῶν πρό τινων χρόνων ἐπινοηθέντα Σωφρονιστήρια, ἢ, ὡς ὑπ' αὐτῶν καλοῦνται, Μετανοητήρια, διὰ τὴν ἡθικὴν δηλονότι τῶν φυλακωμένων ἀναμόρφωσιν· ἀλλ' ἴσως δὲν ἤθελεν εἰσδαὶ παράκαιρον νὰ ἐκθέσωμεν πρότερον ἓν συνομῖα τὴν κατάστασιν τῶν φυλακῶν, ὁποῖα εἶναι εἰσέτι εἰς τὰς πλειοτέρας ἐπικρατείας τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης.

Οἱ κατάδικοι, ὡς εἶναι γνωστὸν, συγκλείονται εἰς τὴν φυλακὴν χωρὶς διάκρισιν ἡλικίας, ἢ βαθμοῦ ἐγκλήματος. Οἱ γέροντες συναυλίζονται μὲ τοὺς νέους, καὶ οἱ πρωτόπειροι εἰς τὴν κακίαν μὲ τοὺς ἐμπειροτέρους κακούργους, διὰ νὰ διδασχῶσιν, ὡς φαίνεται, τολμηρότερα μαθήματα· οἱ φαυλόβιοι ἐκεῖ συνομνύουν πρὸς ἀλλήλους κατὰ τῆς κοινωνικῆς εὐταξίας, ὥστε, ἀντὶ νὰ διορθῶνσι τὸν χαρακτῆρα τῶν φυλακισομένων αἱ

τοιαῦται φυλακαί, ἐξ ἐναντίας τὸν ἰδιαστρέφουν, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξαλείφουν πᾶν ἡθικὸν αἰσθημα ἀπὸ τῆς ψυχῆς των. Εἰς τινὰ μέρη οἱ φυλακωμένοι, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν βαρεῖας ἀλύσεις, καθυποβάλλονται ὑπαίθριοι εἰς ἐργασίαν καὶ αὐστηροὺς κόπους, ἐνῶς εἰς ἄλλα ῥα κένδυτοι καὶ λιμοκτονοῦντες διάγουν ἡμέραν καὶ νύκτα σιδηροδέσμοι καὶ κατάκλειστοι εἰς κάθυγρον, βορβορώδη, καὶ πνιγρὰ σπήλαια, καταλλήλοτερα δι' ἄγρια θηρία παρὰ διὰ λογικοὺς ἀνθρώπους· ὅθεν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν διὰ προφανεῖς αἰτίας προσβάλλονται ἀπὸ νόσους πολυειδεῖς, καὶ ἀποθνήσκουν ἀθλίως, ἢ καταντῶν μανιώδεις, καὶ τελείως ἀποζώνονται· μετὰ δὲ τὴν ἐκπεραίωσιν τῆς ποινῆς των, ἐπανέρχονται εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον πάντῃ ἀνίκανοι νὰ συζητήσωσιν εἰρηνικῶς μετὰ τοὺς συμπολίτας των. Τί παράδοξον λοιπὸν ἂν οἱ κακοῦργοι πολλαπλασιάζονται κατ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, καὶ ἂν παντοειδῆ ἐγκλήματα περισσεύωσι κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν; Τοιαῦτα ἀποτελέσματα τῶν φυλακῶν ἀντίκεινται βέβαια εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν νομοθετῶν ἐκάστου ἔθνους, οἵτινες περιορίζουν τὴν ἐλευθερίαν τῶν κακοῦργων διὰ σωφρονισμόν, διὰ νὰ μὴ βλάπτεται εἰς τὸ ἐξῆς ἡ κοινωνία, καὶ εἰς παράδειγμα ὥστε ὅσοι ἔχουν τὴν αὐτὴν διάθεσιν νὰ μὴν ἐξοκέλλωσιν εἰς παρομοίας ἐξείας.

Περὶ τὰ μέσα τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ὁ περιώνυμος Ἀγγλος Howard*, ἀπὸ φιланθρωπίας αἰσθημα κινούμενος, ἀφῆκε τὰς ἀναπαύσεις τῆς πατρίδος καὶ οἰκογενείας του διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς φυλακωμένους διαφόρων ἔθνων· αὐτὸς κατέβη εἰς τὰ σκοτεινὰ των σπήλαια, καὶ ζῶν συνετάφη πρὸς καιρὸν μετὰ τῶν ἀθλίως ζώντων διὰ νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὰ ἀνήκουστα δεινὰ

* Περὶ τὰ μέσα τῆς περασμένης ἑκατονταετηρίδος ἐφάνη, ἡ μὲλλον κατέβη ὡς ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ, εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁ ἀείμνηστος Ὁβάρδος (Howard), ὅστις ἔκαμεν ἔργον ὅλης του τῆς ζωῆς τὴν περὶ τὸν φυλακισμένον μελέτην καὶ πρόνοιαν. Αὐτὸς ἐφρόντισεν ὅχι μόνον τὴν διορθωσιν τῶν φυλακῶν τῆς πατρίδος του, ἀλλ' ὡς φιάνθρωπος κοσμοπολίτης περιῆλθε τὴν Εὐρώπην ὅλην, περιεργαζόμενος καθενὸς ἔθνους τὰς φυλακὰς καὶ τὸν τρόπον τῆς εἰς αὐτὰς διατριβῆς τῶν φυλακισμένων. Εἰς τὴν Αὐστριακὴν Βιένναν, συνουσιῶν μετὰ τὸν φιλόσοφον Αὐτοκράτορα, Ἰωσήφ τὸν δευτέρου, ἐτόλμησε νὰ τὸν συμβουλευθῇ καὶ περὶ διορθώσεως τῶν φυλακῶν. — «Τί (τὸν εἶπεν ὁ Ἰωσήφ) κατακρίνεις τὰς φυλακὰς μου, ἐνῶς εἰς τὴν Ἀγγλίαν καταδικάζετε τὸσον συχνὰ τοὺς ἐνόχους εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον; — Προτιμῶ (τὸν ἀπεκρίθη ὁ Ὁβάρδος) νὰ ἀγρονισθῶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, παρὰ νὰ ζῶ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς φυλακὰς σου.

«Τίς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου, ὅταν ἐπιβάλλῃ ποινὴν τὴν φυλακὴν; τοῦ καταδικαζομένου ἀναμφίβολως ἡ διορθώσις. Χρεώσται λοιπὸν ὁ δικαστὴς νὰ μεταχειρισθῇ ὅλα τὰ μέσα, ὅσα ἐμποροῦν νὰ φέρωσι τὸν φυλακισμένον εἰς ἀληθῆ μετάνοιαν τῆς διαγωγῆς, διὰ τὴν ὁποίαν ἐφυλακίσθη, ὥστε μετὰ τὴν ἀπολύτρωσιν ὅχι μόνον νὰ μὴ ἀδικῇ πλέον τοὺς συμπολίτας του, ἀλλὰ νὰ χάσῃ διότρετα καὶ τὴν ὀρεξιν τῆς ἀδικίας. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τοὺς Ἀγγλους καὶ εἰς τοὺς Ἀγγλοαμερικανούς πολλοὶ πόποι, ὅπου κλείονται οἱ κατὰδικοι, δὲν ὀνομάζονται Φυλακαί, ἀλλὰ Μετανοητήρια (Penitentiaries)· διότι ἀληθῶς πολλοὶ ἐνόχοι βάλλονται εἰς τοιαύτην φυλακὴν ὡς κακοὶ πολῖται, καὶ ἐκβαίνουσιν ἀπ' αὐτὴν μεταμορφωμένοι εἰς τιμίους καὶ χρηστοὺς πολῖτας. — ΚΟΡΑΗΣ.

12* δ'.

των, καὶ νὰ ἀντηγήσῃ τὰς οἰμωγὰς των εἰς τὰ ὅτα τῶν κυβερνήσεων. Οἱ φιλάνθρωποι κόποι τοῦ Ἰσχυσαν μὲν νὰ διεγείρωσι τὴν συμπάθειαν τῆς Εὐρώπης ὑπὲρ τῶν φυλακωμένων, ἀλλὰ δὲν ἐβελτίωσαν οὐσιωδῶς τὴν κατάστασιν των· ἐχρειάζετο ἄνωτέρα τις δύναμις διὰ νὰ βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ αἰσθηματα καὶ τὰς φιλανθρωποὺς ὑψηλῆς τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός. Εἰς τοὺς πολίτας τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐναπέκειτο ἡ δόξα τοῦ τοιοῦτου κατορθώματος· αὐτομάτως οὗτοι κινούμενοι ἐσύστησαν πρὸ δεκαπέντε περίπου ἐτῶν Ἑταιρίαν, (σοφὸν ἐπινόημα τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ καὶ ἰσχυρὸν μοχλὸν δι' οὗ κατορθόνονται τὴν σήμερον Ἡράκλεια καὶ δημωφελέστατα ἔργα), σκοπὸν ἔχουσαν τὴν βελτίωσιν τῶν φυλακῶν.

Πρῶτον τῆς Ἑταιρίας ἔργον ἦτο νὰ ἐξετάσῃ κατ' ἀκρίβειαν τὰς φυλακὰς, καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ συντάξῃ λεπτομερῆ περιγραφὴν τῆς καταστάσεως τῶν ἐν αὐταῖς καταδικασμένων ὑπὸ τῶν νόμων. Αὕτῃ ἐδημοσίευσεν κατ' ἔτος τὰς παρατηρήσεις τῆς, καὶ ἀπέδειξεν εἰς τὸν λαὸν καὶ εἰς τοὺς νομοθέτας τὴν ἀθλιότητα καὶ παραλογίαν τοῦ παλαιοῦ συστήματος τῶν φυλακῶν· ἐπρόβαλε δὲ νέον σχέδιον, τὸ ὁποῖον ὅσον εἶναι φιλάνθρωπον καὶ σύμφωνον μετὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἄλλο τόσον συντείνει εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν νομοθετῶν, φέρον μετὰ τὴν ἀνήκουσαν ποινὴν μεταμέλειαν καὶ διορθώσιν ἡθῶν, καὶ ἀποκαθιστῶν τοὺς κακοῦργους εἰς τὸ ἐξῆς σωφρονὰς καὶ ἐπωφελεῖς εἰς τὴν κοινωνίαν πολίτας.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ ἀπλότης τοῦ νέου τούτου συστήματος τῶν Μετανοητηρίων. Ἐπαρατηρήθη ὅτι, ὁπότεν δύο κακοήθεις ἄνθρωποι ἔχουσιν ἐλευθερίαν συγκοινωνίαν μεταξύ των, διαφθείρει ἀμοιβαίως ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ὥστε ἐκρίθη ἀπολύτως ἀναγκαῖον νὰ ἀποχωρίζονται οἱ τοιοῦτοι ἀπ' ἀλλήλων, καὶ ἐπειδὴ παρεσύρθησαν εἰς τὴν κακίαν ἀπὸ τὴν φωνὴν τῶν παθῶν των καὶ ἀπὸ τὸν θόρυβον τοῦ κόσμου, χρειάζεται νὰ ἀποκλείωνται μεμονωμένοι εἰς κελλίον, ὅπου διὰ τῆς συνεχοῦς σκέψεως νὰ ἔρχονται εἰς αἰσθησιν τῶν παρανομιῶν των. Ὑποτίθεται ὅτι διεφάρησαν ἀπὸ τὴν συνουσίαν πονηρῶν ἀνθρώπων· ὅθεν καταδικάζονται εἰς παντελὴ ἔχευσιαν· ὅτι ἡ ὀκνηρία ἐσύττεινεν εἰς τὸ νὰ τοὺς ἐξαχρειώσῃ· ὅθεν ὑποχρεοῦνται νὰ ἐργάζωνται· ὅτι ἀπὸ πτωχίαν ἐγιναν κακοῦργοι· λοιπὸν εἰς τὸ Μετανοητήριον μανθάνουν ὠφέλιμόν τινα τέχνην, ἥτις ἀφαιρεῖ ἀπ' αὐτοὺς εἰς τὸ ἐξῆς τοιαύτην πρόφασιν, ὅτι κατεπάτησαν τοὺς νόμους ἀπὸ ἀμάθειαν· διὰ τοῦτο ἐντὸς τῶν τειχῶν αὐτοῦ διδάσκονται τὰ γράμματα καὶ τὰ ὑψηλὰ τῆς Χριστιανικῆς ἡθικῆς μαθήματα. Τιμωροῦνται μὲν μετ' εἰρκτῆν, ἐπειδὴ παρέβησαν τοὺς νόμους τῆς πατρίδος των, ἀλλ' ἡ ζωὴ των εἶναι ἔξω παντὸς κινδύνου, καὶ τὰ σώματά των διατηροῦνται ὑγιεῖ καὶ εὖρωστα· ἡ θλίψις τῆς ψυχῆς των εἶναι τῶντοντι ἀπερίγραπτος, καὶ τώρα μὲν στερούμενοι τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς χρήσεως τοῦ προφορικοῦ λόγου, εἶναι ἀθλιοι, καθὼς ἐπρεπεν· ἀλλ' ὅταν μεταμεληθῶσι, θέλουν ζῆ-

σειν εὐτυχεῖς εἰς τὴν κοινωνίαν, τῆς ὁποίας τοὺς νόμους θέλουν σέβεσθαι εἰς τὸ ἐξῆς.

Εἰς τοιοῦτους λόγους στηρίζεται τὸ Μετανοητικὸν σύστημα τῶν φυλακῶν, καὶ κατ' αὐτοὺς ἐκανονίσθη ὁ ὀργανισμὸς των. Ἀλήθειαι τόσον αὐταπόδεικτοι δὲν ἤργησαν νὰ κάμωσι βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὰς κυβερνήσεις τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ πολιτικά σώματα πανταχοῦ κινοῦνται εὐκολώτερον ἀπὸ τὸ συμφέρον των παρ' ἀπὸ ἄλλο τι γενναιότερον αἰσθημα, ἡ ῥηθεῖσα Ἑταιρία ὑπεσχέθη ὅτι ἐάν, ἀντὶ τῶν παλαιῶν φυλακῶν, κτισθῶσι Μετανοητήρια, καὶ διοικηθῶσι κατὰ τὸν ὑπ' αὐτῆς ὑπαγορευόμενον τρόπον, ἡ χρηματικὴ ὠφέλεια, ἥτις ἐμελλε νὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν εἰς τὸ ἐξῆς τακτοποιημένην ἐργασίαν τῶν φυλακωμένων, ὅχι μόνον ἤθελεν ἐλαφρύνειν τὰ ὑπέρογκα ἐξόδα ὅσα ἐγίνοντο διὰ τὴν ἀσφαλῆ διατήρησιν καὶ ζωτροφίαν των, ἀλλ' ἐμελλε πρὸς τοῦτοις νὰ γένῃ νέος κλάδος προσόδου εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον. Ἐπὶ τέλος, πειθόμεναι εἰς ἐπιχειρήματα τόσον ἰσχυρὰ διάφοροι ἐκ τῶν Ὁμοσπόνδων Πολιτειῶν, ἔκτισαν μεγαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς, τῶν ὁποίων ἡ λεπτομερὴς περιγραφή ἤθελεν εἰσθαι περιττὴ ἐνταῦθα· ἀρκεῖ μόνον νὰ εἰπῶμεν, ὅτι ἐσωτερικῶς εἶναι διηρημένοι εἰς κελλία στερεῶς ἐκτισμένα, εἰς ἕκαστον τῶν ὁποίων ἀσφαλίζεται εἰς φυλακωμένος. Ὑψηλὰ τεῖχη περικλείουν μετὰ τῆς φυλακῆς ἀρκετὴν ἔκτασιν γῆς, σχηματίζοντα οὕτω μέγαν περίβολον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶναι πρὸς τοῦτοις κτισμένα διαφόρων τεχνῶν ἐργαστήρια, ὅπου οἱ φυλακωμένοι ἐργάζονται τὴν ἡμέραν, ἄνευ ἀδείας νὰ λαλήσωσι μετὰ τῶν ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει, καὶ οἱ αἰ εἰς τὸν τολμήσαντα νὰ παραβῇ τὸν κανόνα τούτων· διότι ὁ ἐπαγρυπνῶν εἰς τὴν διαγωγὴν αὐτῶν φύλαξ σημειώνει τὸν παραβάτην, ὅστις κατὰ συνήθειαν ἀφίενται ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰκλειστος εἰς τὸ κελλίον τινι μὲ ξηρὸν ἄρτον καὶ ὕδωρ διὰ μερικὸν καιρὸν, ἕως οὗ νὰ δώσῃ ἀποχρῶντα δείγματα μελλοῦσης ὑπακοῆς εἰς τοὺς κανονισμοὺς τῆς φυλακῆς· παρομοίαν ποινὴν δοκιμάζουν καὶ ὅσοι εἶναι ἄλλως ἀνυπότακτοι, μὴ ἐργαζόμενοι, ἢ καθ' οἷονδ' ἕτερον τρόπον ἀντιβαίνοντες εἰς τοὺς κανόνας τοῦ Μετανοητηρίου, ὥστε ὁ ῥαβδισμὸς καὶ ἄλλαι σωματικαὶ τιμωρίαι εἶναι περιττὰ ἐκεῖσε. Πρωτὶ καὶ ἐσπέρας συνάγονται οἱ φυλακωμένοι εἰς προσευχὴν, τὴν δὲ Κυριακὴν, ἥτις εἶναι καὶ δι' αὐτοὺς ἡμέρα ἀναπαύσεως, ἐκτὸς τῶν προσευχῶν καὶ τῆς διδασκῆς παρὰ τοῦ ἱεροκήρυκος, οἱ ἀγράμματοι μετὰ τῶν διδασκόντων ἕκαστος εἰς τὸ κελλίον του ἀπὸ φιλόφρονος πα καὶ εὐπλόγητα ὑποκείμενα, ἐξελουσίως προσφέροντα ἑαυτοὺς ἐξωθεν ὡς διδασκάλους των, τὰ γράμματα, ἱερὰν κατήχησιν, καὶ ἄλλα ψυχωφελῆ μαθήματα· ἀντίτυπον δὲ τῶν Θεῶν Γραφῶν εὐρίσκεται εἰς ἕκαστον κελλίον.

Διὰ τοιούτων ἡπίων μέσων, καὶ τίγριδος ψυχὴν ἂν ἔχῃ ὁ φυλακωμένος, δὲν δύναται παρὰ νὰ θελῇ πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ πλησίον. Ἡ τροφή των εἶναι λιτὴ μὲν, ἀλλ' οὐσιαστικὴ· ἡ ἐνδο-

μασία των θερμὴ καὶ ὁμοειδὴς εἰς ὅλους ἐπίσης· τὴν μεταλλάσσουν δὲ ἅπαξ τῆς ἐβδομάδος, καὶ λούονται συχνά· τὰ καλῶς κεκονιαμένα κελλία των ἀνεμίζονται καὶ πλύνονται πολλάκις τοῦ μηνός. Αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ προσώπου των εἶναι ξυρισμέναι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ φυλακισμοῦ. Ὅταν τις ἐξ αὐτῶν ἀρρώσθη, ἀφοῦ ἐξετασθῇ ἀπὸ τὸν προσδιωρισμένον ἱατρὸν, στέλλεται εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ περιβόλου ἐπίτηδες δι' αὐτοὺς οἰκοδομημένον νοσοκομεῖον, ὅπου περιθάλπεται, ἕως οὗ νὰ θεραπευθῇ, καὶ τότε ἐπανέρχεται εἰς τὸ κελλίον του.

Ἄν τις ὑποθέσῃ ὅτι τοιαύτη περιποίησις ἀρμόζει εἰς ἀναξιοπαθοῦντας ἀνθρώπους μᾶλλον παρὰ εἰς κακούργους, ἃς συλλογισθῇ ὅτι ἴσως καὶ οὗτοι ποτὲ ἐφριττον εἰς τὴν ἀκοήν των ἐγκλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τέλους τοὺς κατυπέβαλον εἰς τὴν ὀργὴν των νόμων· ὅτι καὶ αὐτοὶ κατέχουν συγγενικάς σχέσεις πατρὸς ἢ συζύγου, ἀδελφοῦ ἢ υἱοῦ—ὅτι εἶναι πλάσματα τοῦ ἰδίου Θεοῦ, προικισμένοι, καθὼς ἡμεῖς, μὲ ψυχὰς μυστηριώδεις κατὰ τὴν φύσιν, καὶ ἀθανάτους κατὰ τὴν ὑπαρξιν. Πρὸ πάντων δὲ, διὰ νὰ μὴ ὑπολάβῃ ἐλαφρὰν τιμωρίαν τὴν πολυχρόνιον σιωπὴν καὶ μονότονον μοναξίαν των φυλακωμένων, ἃς βεβαιωθῇ ὁ τοιοῦτος ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, οἵτινες πρότερον ἐξ αἰτίας τῆς ὀκνηρίας κατέφυγον εἰς τὸν ἐγκληματικὸν βίον, τώρα ὑπομένουν ἐκουσίως βαρεῖς καὶ συνεχεῖς κόπους μᾶλλον, παρὰ νὰ ᾔναι κατὰκλειστοὶ σιωπηλοὶ καὶ ἄεργοι· διάφοροι ἐξ αὐτῶν ἐρωτηθέντες ὡμολόγησαν ὅτι ἡ παντοτεὴν σιωπὴ καὶ μοναξία εἶναι τιμωρία φρικτῶς, ὅσον ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐμπορεῖ νὰ φαντασθῇ· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ἰδιάζον πρὸ τέρημα τῶν Μετανοητηρίων, ὅτι ἐνόησαν φιλόφρονον καὶ ἥπιον περιποίησιν μετὰ τῆς παρὰ των νόμων ἀπειτουμένης αὐστηρότητος.

Ἐκατοστὰς κακούργων εἶδομεν νὰ κυβερνῶνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον μὲ ἴσην εὐκολίαν, ὡς οἱ σωφρονέστεροι καὶ πλέον χρηστοῦθεις πολῖται μιᾶς εὐνομούμενης κοινωνίας. Σιωπὴ, φιλοπονία, καὶ εὐταξία βασιλεύουν εἰς αὐτὰ τὰ καταστήματα. Ὀλιγώτεροι θάνατοι συμβαίνουν μετὰ τῶν φυλακωμένων εἰς ἓνα δοξέντα καιρὸν παρὰ μετὰ τῶν ἰσαριθμῶν ἐλευθέρων κατοίκων οἰουδὴποτε τόπου. Τὸ δὲ πάντων οὐσιωδέστερον, μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν των σπανίως συμβαίνει εἰς τοὺς ἔσοι ἐκ των κακούργων εὐτύχησαν νὰ ζήσωσιν ἐντὸς των Μετανοητηρίων, νὰ καταδικασθῶσιν ἐκ δευτέρου, ὡς ἐγκληματίαι, εἰς φυλακὴν· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρουσι μεθ' ἑαυτῶν ἑξῆς φιλοπόνους, δικαιοπραγίας, σὺφρονα ἤθη, καὶ θρησκευτικὰ αἰσθήματα. Οὕτως ἐφωτισμένοι, ἐπανέρχονται εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον νὰ ἀνακουφίσωσι τὴν λύπην καὶ τὸ αἶσχος των συγγενῶν των, καὶ νὰ ζήσωσιν εἰρηνικῶς εἰς τὴν κοινωνίαν, πρὸς ὄφελος τῆς ὁποίας ἐιργάζοντο μέχρι τοῦδε εἰς τὴν φυλακὴν. Ἡ καταστατικὴ διαφόρων Μετανοητηρίων ἀπὸ τῆς συστάσεώς αὐτῶν ἕως τώρα ἀποδεικνύει, ὅτι, ὅσα χρήματα πρότερον ἐξωδεύοντο διὰ τὰς ἀνάγκας των φυλακωμένων,

τοσαῦτα εἰσοδεῖουν τώρα αἱ κυβερνήσεις ἀπὸ τοὺς κόπους των, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ὅλων τῶν διὰ τὴν ζωοτροφίαν, ἐνδυμασίαν, καὶ φύλαξιν των ἀπαιτουμένων ἐξόδων.

Προτερήματα τόσον ψηλαφητὰ δὲν ἐλειψαν νὰ σύρῃσι τὴν προτοχὴν ἄλλων κυβερνήσεων τῆς Ἀμερικῆς καὶ Εὐρώπης, αἵτινες ἐξαπέστειλαν ἀνθρώπους ἐπίτηδες νὰ παρατηρήσωσι τὸν διοργανισμόν καὶ τ' ἀποτελέσματα τῶν Μετανοητηρίων· κατὰ συνέπειαν δὲ τῶν ἐγκωμιστικῶν παραστάσεων, τὰς ὁποίας οὗτοι ἔκαμαν, ἠγέρθησαν καὶ ἐγείρονται ἤδη οἰκοδομαὶ τοῦ αὐτοῦ εἶδους εἰς διαφόρους τόπους.

Τί ἄραγε ἐμποδίζει τὴν εἰσαξίν τοῦ Μετανοητικοῦ συστήματος καὶ εἰς τὴν Ἀνατολήν; εἶναι ὀλιγώτερον ἀναγκαῖον ἀπὸ τὰ σχολεῖα, τὰ ὁποῖα μὲ χαρὰν βλέπομεν πανταχοῦς ἀνεγειρόμενα διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας; Ἡ ἐπάνοδος τοῦ ἡλικιωμένου κακούργου εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν συγγενῶν αὐτοῦ, σῶφρονος ἤδη, εἶναι μικροῦ λόγου ἀξία μετὰ τῶν ἡμῶν; Πόσαι χιλιάδες ἀνθρώπων κατ' ἕκαστον ἔτος, τώρα φυλακίζόμενοι διὰ ἐλαφρὰ ἐγκλήματα, μολύνονται ἢ ὀλοτελῶς διαστρέφονται κατὰ τὸν ἡθικὸν χαρακτήρα των διὰ τῆς συναναστροφῆς τῶν ἀδιορθῶτων κακούργων; Ὁρθῶς λοιπὸν ἤθελεν ὀνομάσειν τις τὰς νῦν ὑπαρχούσας φυλακάς **Κακίας Πανδιδακτήρια**, ὅθεν ἐξέρχονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐπ' ὀλέθρῳ τῆς κοινωνίας, οἱ τελειοποιημένοι εἰς τῆς κακουργίας τὰ μαθήματα. Εἶναι ἀπορίας ἄξιον ὅτι εὐνομούμενα κράτη τοῦ αἰῶνός μας, καὶ ὅσα ποθοῦν νὰ διοικῶνται συνταγματικῶς, ὑποφέρουν ἐντὸς τῆς περιφερείας των καταστήματα ὅχι μόνον ἄχρηστα εἰς τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἐδημιουργήθησαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐφιάλτας τοῦ κοινωνικοῦ σώματος.

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ,

ΕΚ ΤΩΝ ΑΤΑΚΤΩΝ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

1. Ἀβουλος νοῦς, διπλοῦς ὁ κόπος· παροιμία διδασκαλική. Τοῦτο συμβαίνει εἰς τοὺς ἐπιχειροῦντάς τι, χωρὶς νὰ τὸ προσκεφθῶσι, καὶ νὰ τὸ προερευνήσωσιν ἀκριβῶς· καὶ κοπιᾶζουν τὸ διπλοῦν, καὶ οὐδ' ὁ διπλοῦς κόπος ἀρκεῖ πολλάκις νὰ τὸ κατορθώσωσι.

2. Ἀνθρώπος ἀγράφματος, ξύλον ἀπελέκhton· παροιμία ἀξία νὰ λέγεται καὶ νὰ μνημονεύεται συχνά. Καθὼς τὸ ξύλον, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς οἰκοδομήν, πρέπει πρῶτον νὰ πελεκηθῇ, παρόμοια καὶ ὁ πολίτης, διὰ νὰ ᾖναι χρήσιμος εἰς τὴν πολιτείαν καὶ πατρίδα του, χρεωστεῖ νὰ ἐξεύρῃ κἂν, ἂν ὅχι ἄλλο, νὰ ἀναγινώσκῃ, νὰ γράφῃ, νὰ ἀριθμῇ, καὶ διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἡθικῶν καὶ ἱστορικῶν βιβλίων νὰ σοφίζεται καθ' ἡμέραν, ὥστε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ κρίνῃ ὀρθῶς τὰ γινόμενα·

Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα.

3. Δανεικὰ καὶ ἀγύριστα· ὁπότεν ὁ λόγος ᾖναι περὶ κακοῦ χρεωφειλέτου, ὅστις δανείζεται μὲ σκοπὸν νὰ μὴ πληρώσῃ.

4. Ὅστις δὲν θέλει νὰ ζυμώσῃ πέντ' ἡμέρας κοσκινίζει· ἀρμόδιον εἰς τοὺς ἀμελοῦντας τὸ ἔργον των, μὲ πρόφασιν ὅτι δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη τὴν χρεῖω-
δη προετοιμασίαν εἰς αὐτό.

5. Ἀλλ' ἔς τὸν δαίρουν δεκαοκτῶ, καὶ δὲν τὸν δαίρει ὁ νοῦς του· παροιμία διδάσκουσα τὸ μάταιον τῶν σωματικῶν κολάσεων εἰς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἡ ψυχὴ ἀπελιθώθη, ὥστε μὴτ' ἀφ' ἑαυτῶν, μὴτ' ἀπ' ἄλλους ὀδηγούμενοι, νὰ καταλαμβάνωσι τὰ καλὰ.

6. Ὁ λύκος καὶ ἂν ἐγήρασε, κ' ἤλλαξε τὸ μαλλὶν του,

οὔτε τὴν γνώμην του ἤλλαξεν, οὔτε τὴν κεφαλὴν του.

Μὴ μᾶς ἀποκοιμίζωσιν αἱ βραδεῖαι καὶ γεροντικαὶ μετάνοιαι. Ἐὰν ἀληθῶς φροντίζωμεν τῶν ἡθῶν τὴν διόρθωσιν, χρεωστοῦμεν νὰ παραγγέλλωμεν, καὶ μὲ ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτίμια νὰ ἀναγκάζωμεν τοὺς γονεῖς νὰ δίδωσι χρηστὴν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν εἰς τὰ τέκνα των.

7. Τὸ σημερινὸν μὴ τ' ἀφίνης αὔριον. Αἱ ἀναβολαὶ εἶναι ποτὲ μὲν χρήσιμοι, κάποτε δὲ καὶ ἀναγκαῖαι· προξενοῦν ὅμως πολλάκις καὶ βλάβας, ὅταν γίνονται πλέον ἀπὸ ἀμέλειαν παρὰ ἀπὸ σκέψιν ὠριμον τοῦ πράγματος.

8. Εἰς τὴν ἀνυδρίαν καλὸν εἶναι καὶ τὸ χαλᾶ-
ζιον· παροιμία τῆς παλαιᾶς,

Ἄν μὴ παρῇ κρέα, τῷ ταρίχῳ στερκτέον.

9. Τὰ γειόμενα δὲν ἀπογίνονται· ἡγοῦν, ἀφοῦ γενῶσι, δὲν ἐμποροῦν πλέον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς μηδέποτε γεγόμενα.

10. Καθαρὸς οὐρανὸς ἀστραπὰς δὲν φοβεῖται· διὰ ταύτης σημαίνομεν ὅτι ὁ ἀληθῶς τίμιος καὶ καθαρὸς ἀπὸ ἀδικίας ἄνθρωπος δὲν ἔχει νὰ φοβῆται τὰς συκοφαντίας τῶν ἀχρείων ἀνθρώπων.

11. Βάρεϊ ἡμεῖς, πέσε ἡμεῖς· ἀρμόζουσα εἰς τοὺς ἀνόητους, ὅσοι, θέλοντες νὰ ἐκδικηθῶσι, βλάπτουν πλείοτερον ἑαυτοὺς παρὰ τοὺς ἐχθρούς των. Τοῦτο εἶναι ἡ παροιμιώδης Καδμεία νίκη.

12. Τώρα εἰς τὰ γεράματα, μάθε, γέρον, γράμματα· παροιμία νουθετικὴ εἰς τοὺς ἐξασθενημένους γέροντας, καὶ τολμῶντας τὰ ὑπὲρ δύναμιν. Οἱ σώζοντες ὅμως ἀκόμη ἱκανὸν νοῦν νὰ διδάσκωνται ὅσα δὲν ἐξεύρουν, ἅς ἐνθυμῶνται τοῦ Σόλωνος τὸ

Γηράσκω δ' αἰετὰ πολλὰ διδασκόμενος.

13. Τίς κρατεῖ μέλι, καὶ δὲν γλείφει τὰ δάκτυλά του; Λέγεται μάλιστα σκωπτικῶς περὶ τῶν διοικούντων δημόσια χρήματα, ὡς σφετεριζομένων μέρος ἐξ αὐτῶν, ἢ κἂν κινδυνεύοντων νὰ νικηθῶσιν ἀπὸ τὸν πειρασμὸν τῆς σφετερίσεως. Ὁ πειρασμὸς, τῶνόντι, εἶναι φρικτὸς, καὶ πολλὰ ὀλίγοι τὸν ἀπέφυγαν. Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων ἐφάνη ὁ Ἀριστείδης, ὅστις, διοικήσας τοὺς φόρους ὅλης τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἐγλείψε τὰ δάκτυλά του.

14. Τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει· ἀρμόζουσα μὲν εἰς ὅλας τὰς πράξεις, ὅσας συμφέρει νὰ πράσσωμεν ἀνυπερθέτως, ἐξαιρέτως δὲ εἰς τὰς εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας